de 3 à 400 Fabrikarbejdere, som Loven vil ramme, vil tvinges over i Hjemmearbejdet, der er endnu usundere end Fabrikarbejdet. Hvis vi skal beskytte Slægtens Sundhed og Hjemmene, lad os saa faa en Beskyttelseslov for Mænd, som forbyder dem at nyde saa meget Alkohol, som Tilfældet nu er.

Den eneste berettigede Undtagelseslov for Kvinder er den vedrørende Svangerskabet og Fødselstiden. Men Mændene kan ikke ene ordne Kvindernes Sager, kun Mænd og Kvinder sammen vil kunne komme Retfærdigheden nærmere, og det er det, vi skal tilstræbe.

Fr. Johanne Jensen, Formand for de kvindelige Glasarbejdere, rettede en kort og fyndig Appel til de tilstedeværende Arbejderkvinder om at stemme for den Resolution, som, naar Talernes Række var endt, vilde blive forelagt Forsamlingen.

Fr. Fabrikinspektør, Borgerrepræsentant Julie Arenholt fik derefter Ordet og paaviste, hvorledes Udviklingen har tvunget Kvinderne ud fra Hjemmet, idet Industrien nu har overtaget en stor Del af det Arbejde, som tidligere udførtes i Hjemmene, ud paa Arbejdsmarkedet ved Mændenes Side, og det er derfor vel værd at diskutere, hvorvidt myndige, arbejdende Kvinder ikke bør sidestilles med Mænd og ikke med Børn.

Loven vil beskytte de svage, men den trækker Skillelinierne fejlagtigt op; Loven bør finde en Udvej til at *beskytte den svage, hvad enten det er Mand eller Kvinde.* Det er nemt at erklære alle Mænd for stærke og alle Kvinder for svage Skabninger, — men Nemheden købes paa Bekostning af Sandheden.

Loven vil beskytte den kommende Slægt ved at beskytte Slægtens Moder, men Loven vil ikke svare til sin Hensigt saa længe den ikke under sine beskyttende Vinger ogsaa inddrager Slægtens Fader.

Man beskytter ikke Hjemmene ved at stænge en Del af Arbejdsmarkedet for Kvinderne. Det tvinger dem kun ind paa et Arbejdsfelt, hvor kun Kvinder virker og hvor som Følge heraf Lønnen er ussel. Den reviderede Fabriklov anviser intet Middel til at forhindre Kvinders Natarbejde, kun til at forhindre det, hvor det er bedst lønnet og mest hygiejnisk. De konservative ønsker Forbudet bl. a for at binde Kvinderne til Hjemmet, men de glemmer, at uden Kvindens Arbejde udenfor Hjemmet vilde Masser af Hjem være lagt øde. Kvinderne er traadt til som den regulerende Kraft, naar Manden var arbejdsløs. Og netop her ligger aabenbart Grunden til Socialdemokraternes Tilslutning til Forbudet. De mest revolutionære af disse ønsker denne Regulator fjærnet fra Produktionen; deres Tilslutning gælder Haabet om »en Skanse for hele Arbejderklassen i dens Kamp mod Udbytning«. Socialdemokraterne er berettigede til at frygte Kvinderne paa Arbejdsmarkedet, først og fremmest fordi deres Arbejde sælges billigere end Mændenes, men denne Frygt bør ikke omsættes i Fejghed, der giver sig Udslag i, at socialdemokratiske Mænd bruger deres Magt som politiske Borgere til at udelukke Kvinderne fra noget Arbejde. — De bør derimod fortsætte deres gode, sunde Værk: gennem *Organisation* at lære Kvinden det urigtige i at underbyde Manden.

Der har lydt mange Haansord til Kvindesagskvinderne for deres Stilling til denne Sag. »Overklassedamerne« protesterer mod en Lov, der slet ikke vedkommer dem, siges der. Men mange af »Overklassedamerne« er arbejdende Kvinder, og vi har aldrig sat Skellet mellem os og Arbejderkvinderne. Det sættes af Socialdemokraterne og opretholdes som et Kampmiddel, medens vi arbejdende Kvinder udenfor Socialdemokratiet har gjort, hvad vi kunde, for at slette det.

Kvindesagskvinderne har i mere end en Menneskealder kæmpet for en Forbedring af Kvindernes Kaar, og i deres Arbejde har de aldrig glemt de daarligst stillede Kvinder. Derfor har vi ogsaa nu Ret til at protestere, og vi anerkender ikke, at Sagen ikke vedkommer os. Den vedkommer os, fordi hvert Overgreb, der rettes imod Kvinder i dette Land, føles som et Overgreb mod os alle. Og for denne Solidaritetsfølelse fortjener vi ikke Haan.

Aftenens sidste Taler var

Fr. Redaktør Friberg fra Finland: Det er sørgeligt, at Kvinderne er nødt til at holde saadanne Protestmøder i det 20. Aarhundrede. I snart 50 Aar har nordiske Kvinder arbejdet for at hæve de uretfærdige Skillelinier, hvorefter Mændene fordum skrev Lovene, og dog — i dette for Kultur saa lovpriste Aarhundrede — belaver man sig paa at slaa Kvinderne i Ansigtet med Loven.